

Кат' два брата сокола.

.
 Додѣ двама ми настранка,
 Тихичко си приказвахме:
 Неговити други момка,
 Що по-горѣ оставихме,
 Сички бѣхъ наседали;
 Моя дружба ги покажи,
 Ведно сички вѣчеряхъ,
 Нази даже забравихъ.
 Отидохме послѣ и ми,
 Срамно прошка попросихми:
 Мѣсто и намъ направихъ,
 Никакъ не ни заставихъ.
 Скоро ми ся ваядохми,
 Набожно ся прикрѣстихми.
 Сетнѣ като наставахме,
 Молитва си направихме.
 Звакъ ся дади да мълчине,
 Нищо да не говориме.
 — „Я чювайте, драги момци!
 „Мои храбри ви юнаци.“
 Войвода ни забѣседи;
 Очаквахме заповѣди.
 „— Храбра една нова дружба,
 „Пристигнала намъ на помощ:
 „Всякой нека помни служба,
 „Гости нама сега дощътъ.
 „Бѣлъ Дунава приплавали,
 „Горска знамя тѣ развили,
 „Равно поле прѣмзнали,